

OLANLAR VE OLACAKLARI!

Dünya yeni bir yıla girdi. Henüz yeni yılın ilk günlerini yaşıyoruz. Geçmiş yıla, yıllara bakıp, bu yeni yılın nasıl geçeceği üzerinde tahminlerde bulunmak kehanet olur mu? Geçen yılın değerlendirmelerine, geleceğe ilişkin çizilen perspektiflere bakarak kehanet olmadığını söylemek olanaklı. Çünkü dünyaya, uluslararası ilişkilere, tek tek ülkelerdeki temel ilişkilere baktığımızda bunlarda köklü değişikliklerin olmadığını kolayca görebiliyoruz. Tabii liberal burjuvaların ve onların uşakları bambaşka, pembe tablolar çiziyorlar. Ama emek dünyasının cephesinden bakıldığında tüm gerçek olanca çıplaklığı ile görülüyor.

Kuşkusuz olaylar, bunların oluş biçimleri, gerekçeleri, katılan güçler vs. değişiyor. Ama olaylara yol açan temel etkenler değişmeden kalıyor. Yine de olup biteni kalın çizgileri ile hatırlatmak, olacıklara ilişkin temel bazı öngörülerde bulunmak olanaklıdır. 2009'yılı, 2007'de ayak sesleri duyulan, 2008'yılının yılının ortalarında patlayan krizin ağır sonuçlarının yaşandığı bir yıl oldu. 2010 yılında krizin bittiği ilan edilmekle birlikte Yunanistan, İrlanda, İngiltere, İtalya, Portekiz, İspanya vb. gibi ülkeler krizin ağır sonuçlarını değişik biçimlerde yaşadılar ve yaşıyorlar.

2010 yılının özellikle ikinci yarısı hükümetlerin krizden çıkış programlarını gerçek boyutları ile uygulamaya soktuğu, buna karşın halkların bu programlara karşı direnişinin yükseldiği bir dönem oldu. Bu programlar genelde kamuda çalışan emekçilerin haklarının kısıtlanması, işçilerin düşük ücrete mahkum edilmesi, sosyal harcamalarda kesintiler, yeni vergiler, özellikle öğrenci gençliğin üzerine binen yeni yükleri içeriyorlardı. Fransa'da, İngiltere'de, Yunanistan'da, İtalya'da vb. ülkelerde öğrenciler işçi ve emekçi halkla birlikte sokaklara döküldüler. Sloganlar genelde krizin yükünü krizi çıkaranlar –büyük sermaye ve onların politikalarını uygulayan hükümetler- ödesin talebi etrafında yoğunlaşıyordu.

Krizin Avrupa Birliğinin iç dengelerini de ciddi bir biçimde sarstığı görüldü. AB'nin büyük ülkeleri-Almanya, Fransa gibi- ekonomileri kriz içerisindeki daha küçük ülkelere ağır koşullar dayattılar. Eğer kriz içerisindeki ülkeler –Yunanistan, İrlanda vb.- AB yardımından yararlanmak istiyorlarsa, pek çok alanda kısıtlama yapmalı, kendi işçi ve emekçilerinin gırtlığına basmalıydılar. Özellikle Yunanistan'a karşı onur kırıcı tartışmalar yapıldı, İrlanda'ya ağır koşullar dayatıldı.

Diğer yandan uluslararası ilişkilerde eski çelişki ve gerilimlerin üzerine yenileri eklendi. Afganistan'daki emperyalist işgal ve müdahale sürüyor. Buna karşın Afgan halkının direnişi de büyüyor. Bazı ABD birliklerinin çekilmesine karşın, Irak'ta işgal ve buna karşı mücadele sürüyor. Başta ABD olmak üzere, bazı büyük emperyalist ülkelerin İran'ı da hedef tahtasına oturtma yönündeki gerici çabaları tırmanma gösterdi, İran'a ambargo uygulanmaya başlandı. Filistin sorunu ise tüm ağırlığı ile devam etmekte. Latin Amerika'da, Asya'da ise emperyalist ülkelerin provakasyonları sürüyor. İki kore'yi karşı karşıya getirme, halkları birbirine kırdırma yönünde gerici kışkırtma ve tahrikler hız kazanmış durumda.

İşte yaşanan bütün bu sorunlar 2010 yılından 2011 yılına devredilmiş durumda. Dünya gericiliği ekonomik ve siyasal olarak hem kendi merkezlerinde tek tek ülkelerdeki işçi ve emekçi yığınlarına, onların gençliğine saldırıyor, hem de bağımlı ülkelerin halklarına yönelik ağır bir saldırı yürütüyor. Emperyalist burjuvazi krizin tüm yükünü işçi ve emekçi sınıflara, bağımlı halkların sırtına yıkmak istiyor. Bu arada büyük sermaye ve devletler yeniden yapılanıyor, sermayenin merkezleşmesi ve yoğunlaşması görülmedik boyutlara erişiyor. Açıklanan kar rakamları bu gerçeğin kanıtı durumunda.

Bütün bu yaşananların ortaya koyduğu temel bir gerçek var ki, o da şu: emperyalist tekelci burjuvazinin ve onun hükümetlerinin ekonomik ve siyasal saldırıları tüm şiddetiyle sürmekte, ama buna karşın işçi ve emekçi halkların mücadelesi de yükselmektedir. Kuşkusuz henüz saldırılar püskürtülebilmiş, ekonomik ve siyasal tedbirler uygulamadan kaldırılabilmiş değildir. Ancak halklar mücadele yolunu tutmuş durumdalar. Bu mücadeleler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, emekçi halklar önemli bir mücadele tecrübesi biriktiriyorlar, örgütlerini sağlamlaştırıyorlar, yeni mücadelelerin hazırlıklarına giriyorlar. Artık krizin ilk dönemlerinde görülen sessizlik ve tedirginlik, yerini mücadeleye bıraktı. Bu nedenle 2011 yılında işçi ve emekçi halkların mücadelesinin daha da yükseleceğini öngörmek için bütün nedenler mevcut durumda. Yeni yıl yeni bir mücadele ruhu getiriyor, hepimize kutlu olsun.